

ВОЛИНЬ

НОВА

Посівний календар на 2023 рік

volyn.com.ua | facebook.com/volyn.com.ua

Нескорені

Фото Маргарити ВЕРШИННОЇ.

Прикордонниця Аліна Паніна та її нова напарниця Челсі.

Після полону Аліна Паніна з новою помічницею знову охороняє кордон

Важко навіть уявити, що криється за усмішкою цієї дівчини. У жовтні минулого року її звільнили з рашистських лабет, де вона пробула п'ять місяців

Маргарита ВЕРШИНІНА

Ранок повномасштабного вторгнення кінологиня зустріла у Маріупольському морському торговельному порту. Там разом зі своєю чотирилапою помічницею Сонєю вона здійснювала огляд морських суден.

Потім була оборона заводу «Азовсталь», тиждень під постійними обстрілами на «Азовсталі», далі – полон. До рук окупантів Аліна потрапила з двома службовими собаками. Соня та Джессі були з прикордонницею на «Азовсталі», разом пройшли через надскладні випробування, підтримували та оберігали. На жаль, з полону Аліна повернулася без службових собак, їх росіяни дівчині не віддали.

І ось після тривалої реабілітації й відновлення прикордонниця

До рук окупантів Аліна потрапила з двома службовими собаками – Соня та Джессі були з прикордонницею на «Азовсталі».

повернулася на рідну Волинь та продовжує службу на українсько-польському кордоні. Аби підтримати Аліну, друзі подарували їй спанієля, як дві краплі води схожого на Соню. Зараз собака при звичаюється до нової напарниці. Разом постійно тренуються та вчать працювати у тандемі.

Аліна дуже сумує за своїми чотирилапими помічницями та вірить, що обов'язково з ними зустрінеться. А поки що переглядає архівні світлини й відео з Сонєю та Джессі й усіляко намагається їх повернути. Нагадує про чотирилапих і зображення дівчи-

ни з собакою на стінописі у сквері її рідного міста. Цей сюжет художники присвятили Аліні. Про нього дівчина дізналася випадково від друзів. А відкриття муралу відбулося в день звільнення Паніної з полону. Щоправда, проте, що саме тоді прикордонниця повернеться на рідну землю, ніхто з організаторів і гадки не мав.

Нині Аліна проходить службу в одному з прикордонних підрозділів Волинського загону та з нетерпінням чекає на повернення з полону свого чоловіка, теж прикордонника. ■

Читайте у нинішньому номері на с. 9 іншу вражаючу фронтову історію:

Гільза за кілометр вчуває диверсантів і знає, коли буде ворожий «приліт»

Переселенець із Волновахи взяв у луцькому супермаркеті відпустку й поїхав на Чемпіонат Європи по золоту

«У квітні має статися щось, що кардинально змінить хід війни в Україні»

Відома екстрасенс і таролог Людмила Хомутовська розповіла, яким 2023 рік буде для України, скільки ракет залишилося у росії для масованих атак, коли закінчиться війна та чи буде Володимир Зеленський знову балотуватися у президенти

Діана МОГІЛЄВИЧ

Реалії сьогодення такі, що українці змушені виживати без світла, води й тепла. Скажіть, коли може закінчитись цей важкий період? – запитала в пані Людмили журналістка unia.ua.

– Не раніше березня. Найстрашніше ми вже пройшли. Але те, що росія завтра-післязавтра перестане стріляти, – неправда. Вона завдаватиме ударів до останнього дня, доки не буде досягнуто миру. Десь більше, десь менше, але пострілюватимуть вони постійно.

– Тобто заспокоїливі заяви деяких експертів про те, що у росії залишилося ракет на дві-три масовані атаки, не варті уваги?

– У них вже мало ракет – це так, але це не означає, що у них нічим стріляти. Вони над цим працюють, купуватимуть зброю в інших країнах.

Закінчення – на с. 12

Подробиці трагедії

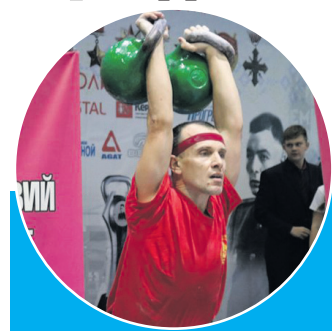
Фото: ДСНС у Волинській області.

Хлопці потрапили під лід за 20 метрів від берега.

Порятунок двох братів, які провалилися під кригу, називають різдвяним дивом

Деталі – на с. 8

Переселенець із Волновахи взяв у луцькому супермаркеті відпустку й поїхав на Чемпіонат Європи по золоту

Пульс тижня**На Волині – нова очільниця освіти**

Про це кадрове рішення повідомив на своїй сторінці у фейсбуці голова Волинської обласної державної адміністрації Юрій Погуляйко

Фото із фейсбук-сторінки Юрія ПОГУЛЯЙКА.

Олена КАЛЕНЮК

Своім розпорядженням від 6 січня він призначив начальницею управління освіти і науки Волинської облдержадміністрації Наталію Матвіюк (на фото).

До слова, пані Матвіюк має 15 років досвіду роботи в органах місцевого самоврядування та на державній службі. Зокрема, працювала у Луцькому районному та міському центрах соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді. Попереднє місце її роботи – начальник служби у справах дітей Підгайцівської сільської ради. ■

«Гуляння на крові і кістках» чи «благодійність»?

У селі Козин Дубенського району Рівненщини на Різдво влаштували гучну дискотеку

Антон КАРАСЬ

Публічний захід викликав жваві дискусії в інтернеті. У коментарях такі танці українці називають «гулянням на крові і кістках» й обурюються, що їх влаштували під час війни.

Втім, організатори зазначають, що захід був благодійним і звучала на танцмайданчику українська музика. За їхніми словами, завдяки дискотеці вдалося зібрати 40 000 грн на ЗСУ. ■

На Горохівщині через буржуйку ледь не згорів чоловік

Лихо сталося у Жабчі Городищенської територіальної громади Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

40-річний селянин у гаражі вирішив розпалити буржуйку. Щоб горіло краще, хлюпнув бензину. Аби вирватися назовні, полум'я вистачило секунди. Вогонь перекинувся на одяг господаря й миттю охопив його тіло. Напевне, біду з рідною людиною відчула дружина, бо ніби й без причини вийшла на подвір'я, де й побачила моторошну картину. На щастя, жінка не розгубилася й кинулася рятувати чоловіка водою, ряднами. Він, до слова, донедавна захищав Україну від російського загартника та був поранений.

Наразі потерпілий у важкому стані перебуває в одній із лікарень Львова. ■

РЕКЛАМА

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

ПП БУРМАКА Н.П.

21, 28 січня

Працюємо за попереднім записом. ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Резонанс**Зеленський забанив на 10 років уродженця Луцька, який колись бігав із синьо-жовтим прапором**

Давно було пора так зробити!

Фото із сайту getty.images.com.

Петро ПАС

Президент України Володимир Зеленський запровадив санкції щодо 119 осіб, серед яких псевдоукраїнські та рашистські діячі культури. Відтак під заборону на в'їзд до нашої країни потрапили співаки Ірина Аллегрова, Лариса Доліна, Володимир Пресняков, Стас П'єха, Філіп Кіркоров, Михайло Шуфутинський, Дмитро Білан, Олександр Буйнов, Аніта Цой і Лоліта Мілявська, оперна співачка Анна Нетребко, режисер Микита Міхалков, артист Євген Петросян, пропагандистка Маргарита Симоньян, телеведучі Дана Борисова і Леонід Якубович та інші.

Внесено до списку й експівзахисника збірної України з футболу анатолія тимощука. В указі Зеленського, яким введено в дію рішення Ради національної безпеки та оборони України від 6 січня 2023 року щодо тимощука, сказано, що персональні санкції застосовані до нього терміном на 10 років. Серед іншого тимощуку заборонено в'їзд до України, він позбавлений усіх державних нагород, отримав заборону на набуття у власність земельних ділянок, блоковано всі його активи – фінанси, рухоме та нерухоме майно.

Як відомо, 43-річний уродженець Луцька анатолій тимощук досі працює у штабі рашистського футбольного клубу «Зеніт». Нещодавно він прокоментував війну в Україні і заявив, що поки що не збирається повертатися на Батьківщину.

«Нещодавно анатолій тимощук розповів, що не відчуває різниці між українцями та росіянами, їхнім менталітетом, а «Зеніт» – його дім, і його там усе влаштовує.»

А таким патріотом толік колись був... На жаль, дутим.

Також тимощук розповів, що не відчуває різниці між українцями та росіянами, їхнім менталітетом, а «Зеніт» – його дім, і його там усе влаштовує. Щодо критики на свою адресу за те, що не підтримав Україну після повномасштабного вторгнення росії, відповів: «Люди завжди будуть говорити і погане, і добре, а ті, хто говорить, який я поганий, нехай згадають, скільки матчів я зіграв за збірну України і скільки користі їй приніс. Те, що я мовчу про СВО

(Спеціальна військова операція (не війна для тимощука! – Ред.), не говорить про те, що я підтримую її або ні. У кожного є своя позиція, моя – в тому, що не все так однозначно, тому я стараюсь про це не говорити», – наголосив тимощук.

«Це мій сусід дитинства! Всі в шоці давно! Навіть батьки! До 2014-го ця людина в нас спорткомплекс будувала!!! А тепер?.. Нищить?.. Як так?..» – зазначив у коментарі користувач Valera Tkachuk. ■

Наша віра**«Не хочемо мати нічого спільного з російською церквою»**

Фото з архіву Людмили ПРОЦЮК.

У Вільхівці на Горохівщині вже святують Василя вшанували, воду освятили, бо жителі цього села вперше прославляли Народження Божого Сина за новоюліанським календарем. Таке рішення разом із духовним наставником отцем Василем Лунью віряни одностайно прийняли на парафіяльних зборах

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Для цієї церковної громади немає не здійснених бажань, якщо йдеться про справи, угодні Богові й Україні. Свою віру в Небесного Отця Вседержителя вільхівчани леліють у двох святинях. Древню Хресто-Воздвиженську церквцю, якій цьогоріч у вересні виповниться 241 рік, дотримують, наче вдячні діти матінку на схилі літ. Нову Свято-Покровську вимріяли на віки для своїх внуків, правнуків... Будували її 10 років поспіль власними силами та коштами й освятили 12 осеней тому у великий день Покрови Пресвятої Богородиці.

Ще у 1990-ті парафіяни разом із отцем Василем вирішили, що Творцеві й Батьківщині будуть до душі богослужіння й церковні піснеспіви українською мовою. Вони одними з перших позбулися московського духу, перейшовши в лоно Православної церкви України. Чергове знакове рішення щодо переходу на новоюліанський церковний календар теж приймали, керуючись мудрістю, логікою і бажанням почуватися в єдності зі світовою духовною спільнотою.

«Ми вже до цього доросли», «Не хочемо мати нічого спільного з московською церквою, яка благословляє війну й смерть на нашій землі», «Раніше люди вже відзначали Різдво 25 грудня. Якщо зуміли перейти на 7 січня, то зможемо перейти й до правдивої, більш точної дати – 25 грудня», – вважають

Юні вільхівські колядники разом із директоркою місцевого будинку культури Людмилією Процюк у кожній хаті Народження Ісуса прославляли, у Бога Перемоги над ворогом і миру благали.

вільхівчани. І, до слова, надихають своєю сміливістю жителів довколишніх сіл. Як з'ясувалося, сусідські поселення теж подумують про такий крок. Визнають, що цьогоріч не вистачило рішучості, а ось якби знали, що Вільхівка його зробить, то й собі не вагалися б.

«Зазвичай за наколядовані гроші віряни купували гарні оздобу для свого храму. Цьогоріч кошти офірували на потреби Збройних сил України.»

Співуча Вільхівка, знаменита народним аматорським хором «Хлібодар» і його засновником-піснестаром Степаном Кривеньким, у мирні Різдвяні свята з рання до смеркання дзвеніла колядками й щедрівками. Зазвичай за наколядовані гроші ві-

ряни купували гарні оздобу для свого храму. Цьогоріч кошти офірували на потреби Збройних сил України.

...Колядників чекали в кожній хаті. Прославляти Ісуса, просити співом у Неба миру очоче зголосився юний цвіт села – Олександр Казанцев, який понад усе мріє, щоб з війни повернувся додому його татусь, зниклий безвісти на полі бою на Донеччині, Ліна Кулипка, Денис Кулипка, Владислав Пирожок, Аня Бондар, Ірина Процюк, Іванна Процюк, Ангеліна Гофман, Ірина Ушакова, Стас Шаваров. Співати улюблені колядки «Нічка та ясна зорі засвітила», «Прилетіли ангелята» й щедрівку «Ой, сивая зозуленька» дітей навчили працівники Вільхівського будинку культури й місцевої бібліотеки-філії. Їх люди слухали зі сльозами на очах, із молитвами про закінчення війни, з вірою, що з нами Бог і все буде Україна.

Наразі дзвінкоголосий гурт наколядував 22000 гривень. Кошти для ЗСУ у церкві й у селі збирають постійно, адже розуміють, що Перемога кується і в тилу. ■

Підписуйтеся на наш Telegram-канал Volyn nova

Герої не вмирають!

Фотоколаж із сайту radiotek.lv.ua.

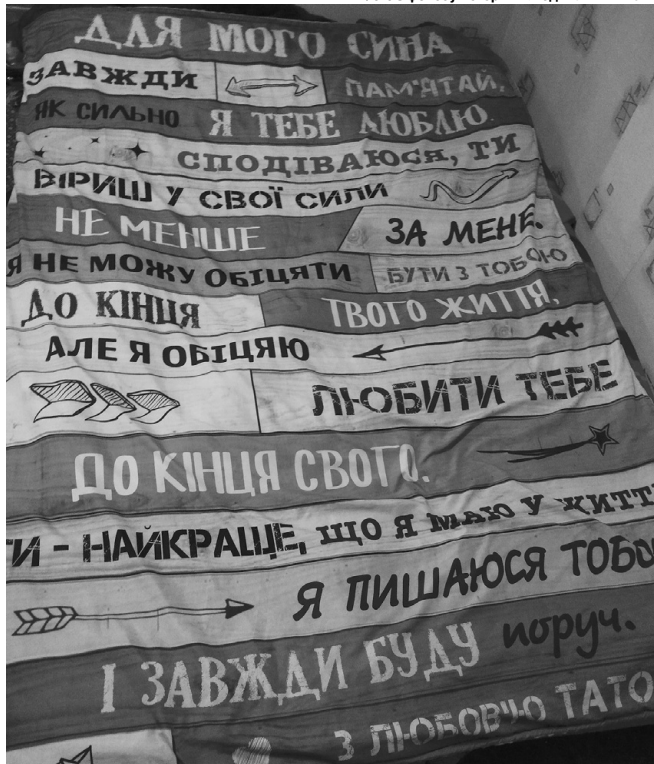

Одразу чотири родини в одну мить осиротіли...

«Як же я просила сина не йти в саме пекло...»

7 січня у Рівному в останню дорогу провели одразу чотирьох бійців – Богдана Гордійчука на псевдо Камінь, Василя Удодика (Удава), Олександра Ліщука (Камиша) та Юрія Кузьмича (Кузю), які підірвалися на міні вранці 4 січня, повертаючись із бойового завдання на Харківщині. В одну мить обірвалися чотири молоді життя...

Фото з фейсбук-сторінки Людмили МАРЧУК.

Цю ковдру «Я обцяю любити тебе до кінця свого життя...» Богдан Гордійчук подарував синові-першокласнику на 1 вересня.

«А наш тато виживе?» – спитало дитя. «Вживе! Наш тато – досвідчений воїн. Він обов'язково повернеться з Перемогою!»

ти мене маєш? Я маю бути там! Бо не хочу, аби воював ще й він», – показав на Степанчика.

«А наш тато виживе?» – спитало дитя. «Вживе! Наш тато – досвідчений воїн. Він обов'язково повернеться з

Перемогою!». Як побачила цю ковдру, подаровану синові-першокласнику на 1 вересня, – обімліла. Життя на війні сьогодні може бути життям, а завтра... Завтра може бути всяке. І мій син готовий...

«Нічого не обцяю! Як вийде, мамо...» – скільки таких різних фраз перелістано в пам'яті за одну цю претяжку ніч. Заснути не вийшло. На ранок знову свічки, молитва, а потому просто стала розмовляти. Так, ніби син тут, зі мною. Вимовила все невисловлене раніше, недоказане... Скільки такого. Стало трохи легше. «Мій тато... ой», – казало дитя, коли ще не могло вимовити слова «герой». А страшно-го світанку 4 січня десь між 5-ю і 6-ю (в час, коли син загинув) несподівано збудилося зі сну, заплакало. «Що ти, синочку? Спи. То лиш сон...». О дев'ятій ми з ним вистояли хвилину мовчання, ще не знаючи, що до когорти бійців-янголів уже вступив і його тато.

За словами земляків, Богдан пішов ще у 2014 році боронити країну. Коли почалася повномасштабна війна, теж відчув як справжній воїн, що йому треба йти! І загинув, як справжній герой України! У нього залишилися батьки, дружина та син.

Вічна пам'ять і слава Героям! ■

Пряма мова

Дмитро КУЛЕБА, міністр закордонних справ, про допомогу Заходу:

Цього року Україна отримає від союзників зброю, яку не вдалося отримати у 2022-му. Вже перший тиждень 2023 року доводить це. Колісні танки та броньовані машини від Франції, бронетранспортери Bradley та Marder від США та Німеччини, додаткова німецька батарея Patriot, боеприпаси і багато чого іншого. Час табу щодо зброї минув. Ми вступаємо у вирішальну фазу.

Мета може бути лише одна: перемога України. Лише так можна забезпечити тривкий і справедливий мир і безпеку в Європі.

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик, колишній генпрокурор України, ексміністр внутрішніх справ, воїн ЗСУ

Коли ми переможемо?

Це головне питання для кожної української родини

ЧОМУ ОСТАННІМ ЧАСОМ «ХАЙМЕРСИ» ЗАДВУХСОТИЛИ ТАК БАГАТО ОРКІВ?

Бо в Крим і на Донбас після необхідного зладження прибули перші хвилі російських мобіків. Ні, не тих тисяч нічому не навчених баранів, якими засипали поля перед Бахмутом і Мар'їнкою. А саме навчених новобранців, так би мовити – мобіків-рго.

СКІЛЬКИ ЇХ?

путін призвав як мінімум 250 тисяч. 20-25 тисяч пустив на фарш, поки решта навчалася. Отже, ми маємо справу з 200-225-тисячним поповненням окупантів.

НАСКІЛЬКИ ЦЕ КРИТИЧНО?

Це проблема, але не біда. У цій війні жива сила є не головним фактором. Це війна артилерії, дронів та бронетехніки, якої у путіна не прибавляється. Саме тому ЗСУ полюють за залізом ворога.

Чим більше ми його знищимо, тим більше здується ворожа орда. А скільки буде солдатів в окопі – питання третєорядне. Влучання снаряда в ціль порве 10 орків так само, як і 5.

ЩО ПОПЕРЕДУ?

Прибуття великої маси мобіків-рго не тільки підвищення градусу боїв на Донбасі. Я думаю, що як тільки замерзне земля, путін піде на ще одну спробу великого наступу. Не вірю, що з білорусі. При мінімальній підготовці оборони, тамтешні (рідні для мене) ліси – абсолютно не прохідні. А з минулого квітня там все серйозно укріплено.

Більш вірогідним є те, про що попереджав генерал Забродський: удар із Белгорода в обхід Харкова на Дніпро. З одночасним сильним тиском на Запоріжжя і Донбас.

Упевнений, що ЗСУ зламають і цей план. І будь-який інший. Але важливо психологічно усім бути готовими.

Бо Перемога – це не бравурні побрехеньки на марафоні, а повне напруження всіх сил. І не тільки ЗСУ. Час уже давно організувати тризмінну роботу оборонних підприємств та управлінь.

КОЛИ МИ ПЕРЕМОЖЕМО?

Це головне питання для кожної української родини.

Виходячи з того, що удари російської артилерії вже впали з 10-кратної переваги до співвідношення 1:1, я вважаю, що у путіна залишилося засобів ураження лише на останню зимову спробу наступу.

Далі ініціатива буде в руках ЗСУ і наших союзників.

2023-й буде роком нашої Перемоги.

Від редакції: 58-річний Юрій Луценко з початку російської агресії пішов на фронт, захищав Україну на Миколаївщині, потім визволяв Херсонщину, а тепер боронить рідну землю під Бахмутом на Донеччині. ■

Вічна пам'ять!

Відійшов у засвіти Микола Онуфрійчук

Краєзнавець був головою Волинського громадського товариства «Холмщина» та заслуженим працівником культури України

Олена КУЧМА

Микола Онуфрійчук (на фото) народився 22 грудня 1937 року в селі Путновичі Холмського повіту Люблінського воєводства (Польща). Згодом сім'ю депортували у Південну Україну, а через кілька літ родина переїхала на Волинь, ближче до рідної землі.

Освіту Микола Антонович здобув у Луцькому педагогічному інституті (нині ВНУ імені Лесі Українки) й почав працювати учителем-словесником. Згодом очолював обласне відділення Українського фонду культури. Він досліджував і багато писав про чудотворну ікону Холмської Богородиці.

Знаний письменник і громадський діяч, голова Волинського обласного ветеранського громадсько-культурного товариства «Холмщина», заслужений працівник культури, член Національної спілки письменників України Микола Антонович Онуфрійчук помер 9 січня 2023 року в Луцьку.

Редакція «Волині» висловлює співчуття рідним і близьким.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Микола ЖУРАВЛІОВ – борець із села Лаврів Луцького району;
Сергій ФОКІН – борець із міста Луцька;
Олег ЛИТВИНЧУК – борець із селища Любешова;
Павло ПЛЕСКУН – борець із села Пустомити, що на Горохівщині;
Сергій КАЛІЩУК – борець із міста Луцька;
Віктор ВОРОНЯК – борець із села Шкльинь, що на Горохівщині;

Дмитро ДЕМ'ЯНЧУК – борець із села Оконськ, що на Маневиччині;
Вадим ШЕРЕМЕТА – борець із села Гірки, що на Любешівщині;
Сергій ВЕРЕМІЙ – борець із селища Цумань;
Євген МАРЧУК – борець із села Озерце, що на Ківерцівщині;
Олег ПРОФАТІЛО – борець із села Лаврів Луцького району.

■ Прямая мова**«Україна та Польща знищать росію разом»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Юрій БУТУСОВ, військовий журналіст, про «пекло» в Соледарі на Донеччині:

«російські війська щодня продовжують штурм Соледара, починаючи з 27 грудня. «Штрафбаті путіна» з ПВК «Вагнер» та російські повітряно-десантні війська намагаються вибити місто, яке захищає 46-та аеромобільна бригада. Важко описати словами, як чітко і професійно б'ються десантники, як кожен із них постійно й беззупинно зайнятий бойовою роботою. Цим воїнам не потрібне співчуття – вони потребують тільки снарядів, мін, «весільних Mavic», Starlink, танків, HIMARS. Вони працюють, щоб перемагати та знищувати ворога. Втрати росіян важко підрахувати. Штурмові групи російських зевів і добровільних найманців ідуть уперед до повного знищення. Їх засилають одночасно з різних боків удень і вночі... росії потрібен політичний успіх, вони хочуть захопити українське місто, щоб показати, ніби мобілізація дозволила путіну переламати хід війни. І з втратами в Соледарі росіяни не рахуються».

Петр ФІАЛА, прем'єр-міністр Чехії, про те, чому треба допомагати Києву:

«Я не бачу багато інших рішень, окрім того, що Україна переможе у цій справедливій обороні. Я вважаю обов'язком західних країн повністю підтримувати Україну, адже вона веде запеклу війну проти супротивника, який перевершує її за чисельністю».

Олексій ГОНЧАРЕНКО, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність», про згоду Польщі надати Україні хоча б «символічну кількість» танків Leopard:

«Саме ці танки – те, що потрібно зараз. Цей бар'єр – психологічний. Усі бояться ставати першими, усі бояться «сердити» росію... Коли в когось лишаються сумніви, чи варто прямо кидати виклик росії, – треба показати приклад. Я пишаюся тим, що черговий бар'єр хоче пробити саме Польща. Її підтримку важко переоцінити. І навіть якщо танків буде мало – процес буде розпочато, і нам стане трохи легше довести справу до кінця.

Україна та Польща знищать росію разом. Пліч-о-пліч, за всі старі рани й заподіяне горе. А почнемо ми з танків».

РОСІЙСЬКИЙ ЗАГАРБНИК, розповів, як їхня «армія» поводи́ла себе із місцевим населенням на захоплених територіях (телефонну розмову перехопила українська розвідка):

«Ми коли Лиман здавали (Лиман Донецької області українці звільнили 1 жовтня. – Ред.), там усіх повірізали, хохлів йоб*них... Гвалтували, різали їх, розстрілювали. У Лимані, у Торському всіх просто йшли і розстрілювали. Усіх мужиків, хто молодший, забирали до себе туди, а баб, ось цих молодих, усіх *бали, різали їх, розстрілювали».

Юрій ГУДИМЕНКО, лідер Руху «Демократична сокира», воїн ЗСУ, про війну:

«Спочатку вони намагалися закидати нас танками. Потім вони намагалися закидувати нас ракетами. Тепер вони намагаються закидувати нас «м'ясом». «М'ясо» чекає та ж доля, що танки й ракети. Воно закінчиться. А ми переможемо».

Валерій ПЕКАР, публіцист, вважає хибною думку, що після смерті путіна росія стане демократичною країною:

«1. Формальні центри влади: ФСБ, ГРУ, СВР, ФСО, Росгвардія. 2. Неформальні осередки влади: Кадіров, Пригожин. 3. Старі еліти на місцях. 4. Поліцейський лад на місцях. 5. Суди. 6. Відсутність вільних медіа. 7. Відсутність політичних партій. 8. Відсутність громадських організацій. 9. Відсутність парламентської опозиції. 10. Відсутність демократичної традиції. 11. Відсутність цінностей демократії у суспільстві.

Ну де в цій системі координат може народитися демократія?»

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат від «Європейської Солідарності», побував на Різдвяному богослужінні Православної церкви України, яке вперше відбулося в Успенському соборі Києво-Печерської лаври (раніше в головному храмі лаври служив лише московський патріархат, але з 1 січня 2023 року держава відмовила цій церкві в продовженні оренди. – Ред.):

«Сьогодні справді визначний та історичний день... Безумовно, всі згадували, що саме в ці дні ми відзначаємо річницю отримання Томоса, який ми маємо завдяки п'ятому Президенту України Петрові Порошенку, Святійшому Патріарху Варфоломію і всім українцям, які боролися за отримання Томоса і незалежність української церкви століттями. Маємо продовжувати цю справу. Очевидно: після створення Української церкви будь-які філії московської церкви в Україні мають бути заборонені, а всі українські святині мають бути передані Українській церкві».

■ Наша віра**Історична подія: ПЦУ вперше звершила службу в Києво-Печерській лаврі**

7 січня 2023 року предстоятель Православної церкви України митрополит Епіфаній очолив Різдвяне богослужіння в головному храмі столичної лаври – Успенському соборі

Василь РОГУЦЬКИЙ

На службу прийшло так багато людей, що не всі вони змогли поміститися у храмі. Тож богослужіння транслювали також на великому екрані. Серед присутніх було багато українських воїнів. Вони, як і решта вірян, мали можливість звертатися до Господа рідною українською мовою, адже раніше цей головний собор лаври орендувала для богослужін тільки упц московського патріархату і служби проводились або російською мовою, або церковнослов'янською. Завершуючи літургію, митрополит Епіфаній помолився про Перемогу України і звільнення української землі від чужоземної навали. У храмі та навколо нього панувала надзвичайно зворушлива атмосфера, особливо коли священники разом із вірянами заколядували.

«На службу прийшло так багато людей, що не всі вони змогли поміститися у храмі.»

Зазначимо, що держава не продовжила у 2023 році для московського патріархату оренду двох головних храмів Києво-Печерської лаври – Свято-Успен-

ТИМ ЧАСОМ

6 січня, якраз напередодні історичного Різдвяного богослужіння ПЦУ в Києво-Печерській лаврі, Україна відзначила ще одну вікопомну подію – четверту річницю від часу отримання Томоса про автокефалію української церкви. З цієї нагоди Вселенський патріарх Варфоломій запросив п'ятого Президента Петра Порошенка (об'є на фото), який доклав чимало зусиль для здобуття українською церквою незалежності, у свою резиденцію на Фанар. Патріарх Варфоломій передав українському народу щире благословення і привітав з Різдвом Христовим. «Ми дуже щасливі, для нас честь приймати наших добрих друзів тут, Президен-

Успенський собор: збудований у 1073–1078 роках, підірваний у 1941-му, відновлений – 2000-го, україномовний – із 7 січня 2023 року!

Завершуючи богослужіння, митрополит Епіфаній помолився про Перемогу України і звільнення української землі від чужоземної навали.

ського собору і Трапезної церкви. «Лavra належить державі, і держава дає можливість служити в ній, це її вибір, це її рішення. Думаю, що це далеко не остан-

ній раз, коли ПЦУ буде служити в соборах лаври», – заявив голова Державної служби України з етнополітики та свободи совісті Віктор Єленський.

та Петра Порошенка.

Ми разом співпрацювали для надання нового статусу Православній церкві України. Ми досягли успіхів у цьому і тепер молимося за об'єднання всіх православних вірян у країні навколо ПЦУ – це єдине можливе рішення. Ми молимося за завершення цієї несправедливої війни та агресії день і ніч, за українських людей, сильних і відважних, які наважилися захищати цілісність і свободу своєї держави. Ми з вами

через любов і молитви. Ми раді бачити, що міжнародна спільнота також з вами. Справедливість і правда завжди перемагають», – сказав Варфоломій. ■

ОГОЛОШЕННЯ

Відповідно до рішення виконавчого комітету Луцької міської ради від 29.12.2022 № 724-1 «Про конкурс з визначення суб'єктів господарювання – надавачів послуг з облаштування та експлуатації місць для розміщення транспортних засобів у місті Луцьку» комунальне підприємство «АвтоПаркСервіс» оголошує конкурс з визначення суб'єктів господарювання – надавачів послуг облаштування та експлуатації місць для розміщення транспортних засобів.

Об'єкт конкурсу: територія земельної ділянки на вул. Глушець, 1 у м. Луцьку площею 0,5904 га.

Документи для участі в конкурсі подаються відповідно до Порядку проведення конкурсу з визначення суб'єктів господарювання – надавачів послуг облаштування та експлуатації місць для розміщення транспортних засобів, з 09.01.2023 по 12.01.2023 на адресу комунального підприємства «АвтоПаркСервіс» (м. Луцьк, вул. Винниченка, 39).

Місце, дата і час проведення конкурсу: м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 35 (Центр надання адміністративних послуг у місті Луцьку), 13 січня 2023 року, об 11 год.

Телефон для довідок з питань проведення конкурсу: +380(332)248124.

Розмір плати за участь у конкурсі становить 1000,00 грн (одна тисяча гривень 00 коп.).

■ Тільки факти

У ці дні російська федерація стягує до білорусі свій «металобрухт», але загроза вторгнення в Україну з півночі є малоймовірною. Про це заявив командувач угруповання сил та засобів оборони Києва Олександр Павлюк. За даними Генерального штабу ЗСУ, значна кількість озброєння та військової техніки, що прибуває до білорусі з РФ для навчання особового складу ворога, знята з довготривалого зберігання. Для її відновлення потрібен час, а також значні сили й засоби.

Із 1 серпня 2022-го по 9 січня 2023 року Україна експортувала через морські порти Одеської області 17 мільйонів тонн аграрної продукції.

■ Незламні

Пройшов крізь пекло російського полону і хірургічні операції після поранення

У свої 22 роки нововолинець Ігор Хавень пережив стільки, що вистачило б не на одну сотню чоловіків

Алла ЛІСОВА

З ПЕРШОГО ДНЯ СТАВ НА ЗАХИСТ ДЕРЖАВИ

Середнього росту, русий, з великими добрими очима. Він скромно постукав у двері та зайшов до кабінету. Відразу подумала: «Таким би зніматися в кіно чи рекламувати одяг на обкладинках глянцевого модних журналів. А він опинився на війні!»

У довоєнні часи Ігор Хавень – колишній морський піхотинець, а від початку російської агресії – боєць 14-ї бригади імені Романа Великого. На моє прохання юнак розповів про свою участь у бойових діях на Сході України.

– 24 лютого під ранок пролунав телефонний дзвінок з військкомату, – згадує він. – О 12-й я вже був на пункті збору. Того ж вечора переїхали у Володимир, наступного дня отримали зброю – і наш підрозділ вирушив на Рівненщину. Розмістилися в одному із міських клубів. Солдатів було багато, тому місцеві жителі

Ігор Хавень (праворуч) і Віктор Дудюк: з такими хлопцями в Україні буде прекрасне майбутнє!

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

лоні, про що Ігореві важко було розповідати. Спочатку українців кинули в якусь церкву. Потім наші хлопці опинилися під парканом. З'явилися рашисти – і знову допити.

– На жаль, від отриманих ран один із бійців помер. Іншого (знаю, що його звали Олег) росіяни забрали з собою. Потім дізналися, що його закатували. З настанням сутінків нас погнали у підвал тієї ж церкви.

Муки полону долали із земляком Віктором Дудюком. У холоді й голоді провели цілу ніч. Як результат – відморожені пальці на ногах. А на ранок знову чули вибухи і постріли. Це, як виявилось, наступали ЗСУ. Хлопці були щасливі!

Окупанти втекли, але перед тим двері до підвалу зачинили та закидали камінням. З останніх сил полоненим таки вдалося вибратися, після чого гукнули місцевих жителів, котрі й відвезли до найближчої лікарні. Вона була зачинена. Тоді доправили до медиків у Миколаїв.

– Там я тільки й зміг ще сказати своє ім'я та прізвище, назвав частину – і знепритомнів, – пригадує молодий військовий. – Два дні був у такому стані, за цей час мені зробили кілька операцій, витягаючи осколки.

...Що в ці дні думалося рідним Ігорю, в якого загартники відразу забрали телефон? Що в цей час творилося у серцях батьків, молодших сестри і трьох братів, коханої, з якими був втрачений зв'язок? Це знає тільки Бог та вони самі. Як бачимо, Всевишній був прихильний до хлопця та його побратима...

Далі – госпіталі, операція, реабілітація. Ігорю за місяць довелося стільки пережити і витерпіти, що вистачило б на сотню життів! Та він налаштований рішуче: планує працювати, створити сім'ю. А оптимізмом і впевненістю, які випромінює, заряджає багатьох людей.

Щастя тобі, Герою! ■

моїм однополчанином Віктором Дудюком із села Озютічі Володимирського району вибухнула граната, а потім – міна. Як отямився, зрозумів, що я і кілька побратимів поранені. Біля нас стояли рашисти, тикали автоматами та голосно кричали:

– Давай документи, телефон, хто командир? Ви нас бамбілі в Донецьке, і ми с дьтми не магли гулять», – «морозили» казна-що. Складалося враження, що вони або п'яні, або обкурені. Окупанти відразу зірвали з нас, поранених і закривавлених, бронежилети, з особливою жорстокістю накинулися відбирати берці, а взаємін кидали якісь капці. На щастя, там був більш-менш адекватний сепаратистський медик. Він оглянув наші рани, як міг – перев'язав, – на певний час мій співрозмовник замовк і на його очах заблищали сльози.

Розпочалося життя у по-

Далі – новий наказ: переміщення у Кривий Ріг. Коли проїжджали Житомирщину, чули вибухи з боку білорусі. У Кривому Розі мали невеликий перепочинок і – на Миколаївщину!

«ВИ НАС БАМБІЛІ В ДОНЕЦЬКЕ...»

Невдовзі, 20 березня, молодого нововолинця чекала драматична сторінка у його біографії.

– Ми мали зайняти позицію біля одного села, – згадує Ігор Хавень. – А там якраз тривала зачистка з нашого боку. Та перевага виявилася на боці сепаратистів. Коли ми почали відходити, поряд зі мною і

«Я тільки й зміг ще сказати своє ім'я та прізвище, назвав частину – і знепритомнів, – пригадує молодий військовий. – Два дні був у такому стані, за цей час мені зробили кілька операцій, витягаючи осколки.»

розібрали по домівках тих, кому не вистачило місця. Приймали нас тепло, відчувалася єдність, згуртованість. Але на усіх обличчях читалася тривога.

Ігор на кілька секунд зупиняється у своїх спогадах, пригадуючи ті страшні для нашої держави дні. Згодом підрозділ перекинули на відстань 12 кілометрів до білоруського кордону. Там стояв один намет, тому розпочали з облаштування бліндажів. Відчутно підтримали місцеві жителі, які допомогли його викопати своїми тракторами, обладнати окопи. Потім привезли сіно і солому, щоб солдати могли спати не на голій землі.

п'ятий Президент сказав: «Ми маємо зробити роботу волонтерів більш ефективно для раціонального використання кожної копійки. І вже від нас залежить – зібратися. Три найбільші фонди, чи п'ять, чи, може, сім, чи десять. Там точно буде Порошенко, там точно буде Притула, там точно буде «Повернись живим» (Чмут). Там точно будуть усі разом». «Я запрошую або прийду, якщо хтось відгукнеться. І обговорити – як нашу спільну справу

робити більш ефективно. Не змагатися за те, щоб щось там купити на зовнішніх ринках, а погодити. Ти купуєш – добре,

Порошенко.

П'ятий Президент України повідомив, що від початку повномасштабного вторгнення на

допомогу ЗСУ його структурами було спрямовано понад 1,65 млрд грн, ще 350 млн – це кошти ГО «Справа громад». «Якщо цікава математика, станом на зараз ми профінансували 1 млрд 650 мільйонів – це мої підприємства і мої особисті гроші. Ми буквально «висмоктали» всі гроші з усіх структур. І плюс 350 мільйонів збрала «Справа громад». Частково там є кредит, який вони ще будуть повертати. Частково там є допомога з поверненням. Але більше 250 мільйонів вони зібрали. Таким чином наші спільно – мої 1 млрд 650 млн і «Справи громад» 350 млн – перевищують 2 млрд гривень за 9 місяців», – повідомив Петро Порошенко. ■

Погляд

Леся ВЛАШИНЕЦЬ,
редакторка відділу
реклами газети «Волинь»

«Христос народився!» – «І вам весьолава дня!»

Що край – то свій звичай, але більшість українців з різних регіонів, які знайшли прихисток від війни у Данії, й у цій заморській країні почувуються щораз упевненіше, навіть без знання її мови. Тут неймовірно важко без підтримки справжніх друзів. Зустріти їх нелегко, та дехто, щоб «зачепитися», шукає не тільки їх

Переглядаючи нещодавно копенгагенські групи у мережах, натрапила на оголошення, про зміст якого у нас в Україні сказали б: і сміх, і гірх. Передаю його дослівно: «Добрий вечір! Мене звати Сергій. Я родом з України, живу й працюю в Данії. Шукаю жінку для фіктивного браку. Не спільне життя. Фінансово я забезпечувати буду. І комунальні оплати цієї жінки я беру під свою відповідальність. Якщо проблема житлом, я забезпечу».

Далі номер телефону українського жєниха, який, до слова, зовсім не переймався своєю неграмотністю, зате готовий у будь-який спосіб узаконити своє перебування в Копенгагені, схоже, довіку.

Без коментарів, хоча під цей текст у facebook вони – дотепні, образливі, обурливі й навіть нецензурні – полилися рікою. Від українців, бо у Данії, як кажуть, світ такого не бачив.

Через війну мільйони наших співвітчизників цьогоріч на чужині відзначали Різдво. Дехто навіть чекав його двічі: 25 грудня, як народження Божого Сина у сьйві Різдвяної Зорі молитвами славить Європа, і 7 січня – звично за юліанським календарем. Не всі, звісно, двічі варили кутю. Зате данці не обминали нагоди пригостити нових знайомих українців своїм традиційним рисовим солодким пудингом із корицею та мигдалем. Навіть на передсвятковому занятті у школі вивчення данської мови викладачка Каріна частувала ним нас, її учнів з України, Індії, Пакистану, Єгипту, Італії, Македонії й інших країн. На улюблені нами зерна пшенички з медом і маком ця страва схожа мало, але вона по-своєму оригінальна й смачна.

«Христос народився!» – звертаюсь до знайомої українки з Харкова, з якою першою зустрічаюся вранці 25 грудня. Ще за хвилину кажу ці радісні слова чоловікові з Донеччини. В ті миті до щему в душі чекала почути найрідніше, наймиліше: «Славімо Його!» Але жінка розгубилася й промовила лишень: «А я забила, што нада атвечать».

Чоловік був оригінальнішим. Широко усміхнувшись, вистрілював на ходу: «І вам весьолава дня!».

Натомість стало сумно. Без коментарів. ■

Більше блогів – на сайті

VOLYN.COM.UA

■ Добра справа

Порошенко має пропозицію для великих волонтерських фондів

П'ятий Президент України в інтерв'ю журналістці Яніні Соколовій для спеціального проекту про народну підтримку армії запропонував благодійникам координувати діяльність між собою. Він вважає, що це підвищить ефективність закупівель для ЗСУ

Ольга СОКОЛОВА

Відповідаючи на запитання щодо британських бронемашин Spartan,

робити більш ефективно. Не змагатися за те, щоб щось там купити на зовнішніх ринках, а погодити. Ти купуєш – добре,

Все для фронту, все для Перемоги!

«Втомилася. Але коли подумаю, як там зараз на передовій нашим хлопцям, – втома одразу минає»

Маршрути маневрицьких волонтерів за 10 місяців війни не змінилися. Вони, як і раніше, ведуть на Схід, Південь України. А ось мереживо рожевих ниток на карті, що висить у кабінеті очільниці волонтерського центру Валентини Ковальчук (ними позначено, куди доставлено вантаж), стало густішим, ніж у травні, коли ми вперше спілкувалися

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛЕКТИВ ДОЛУЧИВСЯ ДО ВОЛОНТЕРСТВА ЩЕ З 2014-ГО»

Валентина Миколаївна уже понад тридцять років очолює в Маневичах Центр творчості дітей та юнацтва. Її кредо – слова американського генерала Нормана Шварцкофа, який був улюбленим журналістів: «Допомагаючи іншому піднятися на гору, ви самі наближаєтеся до вершини». Жінка трактує їх так:

– Я за натурою людина цілеспрямована й отримую задоволення, коли інші досягають кращих результатів, ніж я.

Тож не випадково очолюваний нею колектив, як розповідала Валентина Миколаївна, долучився до волонтерства ще з 2014-го. Власне, відтоді, як почалася війна. Співпрацюючи з громадською організацією «Довіра», що діє на Маневиччині, Валентина Миколаївна з колегами організували свята, різні фестивалі для дітей-сиріт чи позбавлених батьківського піклування. А коли почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, тут було створено волонтерський центр як частина ГО «Серця патріотів», заснованою свого часу волонтером Сергієм Балицьким, який знає про війну не з чуток.

Волонтери, співпрацюючи зі старостинськими округами, закладами освіти, іншими установами та організаціями Маневичької громади, налагодивши зв'язки з українською діаспорою в Польщі, Італії, Франції, з литовськими друзями, уже десять місяців відправляють допомогу, необхідну і бій-

Подяка Валентині Ковальчук – від засновника й очільника ГО «Волонтерський центр «Серце патріота» Сергія Балицького.

цям, і тим цивільним людям, котрі постраждали від бойових дій...

«ВАЖКО, КОЛИ РОЗУМІЄШ, ЩО ВЖЕ НІЧИМ НЕ МОЖЕШ ЗАРАДИТИ У ВЕЛИКОМУ ГОРІ МАТЕРІ, ДРУЖИНИ»

Вперше ми спілкувалися з Валентиною Ковальчук торік у травні. Тоді її звернула увагу на карту України, що висить у її кабінеті, помережену рожевими нитками. – На цій мапі, – розповідала Ва-

лентина Миколаївна, – можна побачити, куди було доставлено волонтерську допомогу із Маневичів. Я дивилася на неї й тишуся, що наша підтримка стає все потужнішою.

Напередодні Нового року зателефувала Валентині Миколаївній й запитала, який вигляд має це «мереживо» на одинадцятому місяці повномасштабної війни. У відповідь волонтерка надіслала знімок, який промовисто засвідчував, що воно стало густішим. І прокоментувала це так:

– Маршрути залишилися ті самі – в Харківському, Донецькому, Запорізькому, Миколаївському напрямках. А от кількість їх значно збільшилася. Ось і в кінці грудня наші волонтери Володимир Лазарук, Андрій Філіпчук та Віталій Сопронюк завезли хлопцям на

Рукотворні подаруночки для наших захисників – теплий привіт із рідного краю.

Тільки факт

Українська армія вперше піднялася в рейтингу найпотужніших армій планети на 15-те місце. У 2022 році ЗСУ були на 22-му місці. У списку зі 145 країн, який укладає міжнародна компанія Global Firepower, лідирує армія США, 2-гу сходинку зберегла росія, на 3-му місці – Китай, 4-та позиція в Індії, 5-та – Об'єднаного Королівства Великої Британії, 6-та – у збройних сил Південної Кореї.

Судачки з кількості маршрутів у найгарячіші точки України торік у травні й тепер, волонтерська підтримка стає все потужнішою.

Ми говорили з Валентиною Миколаївною про те, що змінилося у волонтерстві від 24 лютого.

– Маємо три суто маневрицькі бригади, які постійно їздять на Схід, Південь України. Ще більше зміцніли зв'язки з нашими земляками, котрі, будучи за кордоном в силу різних обставин, стараються допомагати захисникам України. Уже не харчі ми збираємо й купує-

Хоч я й холерик, тобто відношуся до типу людей рухливих, невгамовних, відчуваю, що втомилася. Не стільки фізично, як морально. Дуже важко зустрітися з жінками, сини чи чоловіки яких отримали поранення (когось треба перевезти, комусь потрібна якась допомога). А тим більше, коли дружина втратила на війні чоловіка, мати – сина, й ти розумієш, що вже нічим не можеш зарадити в цьому їхньому горі... Але коли подумаю, як там зараз на передовій нашим хлопцям, – втома одразу минає. І звідкись беруться сили.

Як чоловік Валентини Миколаївни сприймає те, що його дружина ось уже скоро рік у такій круговерті? – А чоловік знає, що я по-іншому не можу, – говорить волонтерка. – Все одно зроблю те, що задумала. Він мовчки підтримує мене. Розуміє моє «Назад шляху нема». Ми мусимо допомагати нашим захисникам і йти тільки вперед – до Перемоги. ■

Уже не харчі ми збираємо й купуємо, як на початках, – зараз бійцям потрібні тепловізори, квадрокоптери – їхні очі в небі.

передову два автомобілі й два звідти пригнали на ремонт. Машини на фронт потрібно безперервно постачати, бо ж то війна, де вони часто стають одноразовими – по суті, це розхідний матеріал. Та й під обстрілами не до того, щоб їхати обережно, – авто розбиваються.

мо, як на початках, – зараз бійцям потрібні тепловізори, квадрокоптери – їхні очі в небі. А ось стосовно того, чи змінилася сама волонтерка, жінка сказала: – Дуже... По-особливому боляче сприймаю несправедливість.

Пряма мова

Олександр Солонько, політичний аналітик, про помилки путіна:

Рішення почати вторгнення не є помилкою. Це завідомо злий умисел, свідомо дія. Помилковою була оцінка наслідків і сил сторони, що захищалася. Так само, як не була помилковою різанина цивільного населення в Бучі, Ізюмі, Ірпені, Маріуполі. Путін вчинив свідомий злочин і продовжує чинити їх кожного дня, як тисячі «простих росіян», які знищують мирних українців. А помилка в цьому випадку – це сподіватися, що генцинд допоможе зламати опір українців. Як і спроби лишити нас без електрики і тепла. Ось де помилка... Наше завдання також полягає в тому, щоб увялення про безкарність теж було помилковим.

Посівний календар на 2023 рік з урахуванням фаз Місяця

Звичайно, дотримання посівного календаря тільки частково сприятиме доброму врожаю. А головною умовою при вирощуванні городніх культур є праця людини: захист від хвороб та шкідників, прополювання, поливання, встановлення опор – саме від догляду за культурами й залежить урожай

Table with 6 columns: CULTURA, ЛЮТИЙ, БЕРЕЗЕНЬ, КВІТЕНЬ, ТРАВЕНЬ, ЧЕРВЕНЬ. Rows list various vegetables like Зелень, салат, Огірки, Томати, фізалис, etc.

В ЯКИЙ ДЕНЬ КРАЩЕ СІЯТИ?

Посівний календар на 2023 рік, що враховує фазу Місяця, – помічник у плануванні нового городнього сезону, адже, щоб влітку зібрати щедрий урожай, потрібно вчасно посіяти насіння на розсаду. Саме тому наші предки сіяли й виконували будь-які роботи на городі в певну фазу Місяця. Вважалося, що небесне світло допомагає рослинам правильно розвиватися, давати багаті врожаї, а несприятливих днів уникати.

Завдяки місячному посівному календарю на 2023 рік можна визначити ідеальний час для посівів овочів та квітів, а також спланувати їх висаджування у відкритий ґрунт. Вплив Місяця в різних фазах створює низку сприятливих, нейтральних і несприятливих періодів для роботи з рослинами на городі чи в саду. Ігнорувати їх було б великою помилкою.

ЯК СТАДІІ МІСЯЦЯ ДІЮТЬ НА РОСЛИНИ

Місяць – молодик і повня пригнічують ріст і розвиток рослин. Посіви та посадка в ці дні вкрай небажані.

Зростаючий Місяць сприяє зростанню надземних частин рослин, а ось спадний – розвиток кореневищ і бульб. Саме тому в період спадного Місяця краще працювати з коренеплодами, цибулинними і бульбовими культурами, а в період зростаючого – з зеленню і всім, що приносить урожай над ґрунтом.

Завдяки цьому місячному календарю для садівників можна максимально ефективно розпланувати роботи з рослинами, щоб розпочати новий городній сезон у 2023 році. ■

Історія номеру ТАК НІХТО НЕ КОХАВ. Героїня із сусідньої вулиці Софійка, журналістка Наталя Нагорна, знаходить її квіти і називають «Наша Наташа з телевізора».

Увага, конкурс! Летять ракети, міни, нема світла... А ми – пишемо про Любов!

Бо саме вона рухає наших захисників і захисниць на фронті стояти до останнього, щоб ворог не зайшов у їхній дім, не зруйнував їхнього сімейного щастя, не убив кохання. ЛЮБОВ рухає берегти свою країну і свою ЛЮБОВ...

От ж на зло всім путиним і на славу її Величності Любові-Коханню сьогодні ми оголошуємо конкурс коротких ліричних оповідань. Бо, переконані, кожен із нас має у своєму серці історії, які це серце змушують битися по-особливому. А передані ширі пошуття випромінюють та-а-ку позитивну енергетику. Тож поділіться зі світом емоціями! Любов сильніша за війну! Ваша історія має розпочатися або закінчуватися словами: «Обійми мене, обійми мене, обійми... / Твоя весна прийде нехай».

СІЧНЕВИЙ ВИПУСК «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ» УЖЕ В ПРОДАЖУ – ЗАПИТУЙТЕ В ЛИСТОШІ І ТОЧКАХ ПРОДАЖУ ПРЕСИ!

Пульт тижня**Любешівці з польським корінням отримали гуманітарну допомогу**

Зокрема, членам місцевого відділення Товариства польської культури на Волині імені Еви Фелінської було вручено пакунки з продуктовими наборами

Тамара УРЯДОВА

Щя допомога для поляків, котрі живуть на Волині, надійшла від волонтерів із Кракова. У кожному пакунку – вітальна листівка з нагоди Різдвяних свят із побажанням «Божого благословення та миру від Новонародженого Ісуса». Оскільки польські друзі знають про вимкнення електроенергії, то передали і налобні ліхтарі. Про це повідомляється на фейсбук-сторінці відділення Товариства. Любешівці польського походження щиро дякують добродіям за гуманітарну допомогу, яка є особливо важливою у воєнний час. ■

61 хромбук – для педагогів Камінь-Каширської громади

Вони послужать кращій організації інтерактивних занять і дистанційного навчання у школах та гімназіях

Олена ВОЛИНЕЦЬ

За інформацією управління гуманітарної політики Камінь-Каширської міської ради, консультант Центру професійного розвитку педагогічних працівників Юрій Довжик провів навчання для вчителів, які будуть користуватися цими гаджетами. Хромбук загалом легший та компактніший у порівнянні з іншими ноутбуками, акумулятори працюють щонайменше вісім годин. Запускається і вмикається він за лічені секунди.

Передача педагогам хромбуків – це продовження ініціативи «Ноутбук кожному вчителю», що реалізується у рамках домовленостей Міністерства освіти і науки України з компанією «Google» за підтримки Організації об'єднаних націй з питань освіти, науки і культури UNESCO. ■

Погода**Щедрувати й посівати будемо з парасольками**

Найближчими днями на Волинь прийдуть дощі, а температура повітря подекуди сягне шести градусів вище нуля. За народними прикметами, якщо на Василя буде тепло – літо здивує спекою

За прогнозами українських синоптиків, **13 січня буде хмарно, у першій половині дня прогнозують дощ зі снігом.** Вітер північно-західний, 3–5 метрів за секунду. Температура повітря вночі – близько 0, вдень – плюс 4. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1991-му – плюс 8,1, а найхолодніше – 1987-го – мінус 31,3 градуса.

14-го весь день буде хмарно, мороситиме дощ. Вітер західний, 5–7 метрів за секунду. Температура повітря вночі – 2 градуси тепла, удень – плюс 5.

15-го збережеться хмарна погода, вранці йтиме дрібний дощ. Вітер північно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – плюс 1 градус, вдень – плюс 4.

У Рівному 13 січня весь день небо буде вкрите хмарами, у першій половині дня прогнозують дощ. Температура повітря вночі – мінус 1 градус, удень – плюс 3.

14-го утримається хмарна погода, вранці дощитиме. Температура повітря вночі – 0 градусів, вдень – плюс 3.

15-го весь день йтиме дощ. Температура повітря вночі – 3 градуси тепла, удень – 6 градусів вище нуля. ■

Подорожці трагедії**Порятунок двох братів, які провалилися під кригу, називають різдвяним дивом**

3 січня на одній із водойм Нововолинська під льодом опинилися троє дітей. Найстарший із хлопців, якому було 15 років, загинув. За життя ще двох медики боролись упродовж чотирьох годин

Олена КАЛЕНЮК

Повідомлення про лихо в ДСНС Волинської області надійшло 3 січня по обіді. Найскладніше завдання дісталось рятувальникам Юрію Бричку та Ігорю Сараю: вони мусили добратися до дітей, які провалилися під кригу аж за 20 метрів від берега місцевого кар'єру. Юрію довелося ламати кригу руками, він втратив передні зуби. А Ігор згадував, що витяг мало з води, коли той уже захлинявся: «Побачив, що одну дитину рятують, інша благає про допомогу, варіантів не було. Вхопив його, а він уже був лицем у воді». На превеликий жаль, найстаршого повернути до життя не вдалося.

Температура тіла в хлопців була близько 22 градусів.

Далі за порятунок дітей (як виявилось, це були брати 10 й 11 років), взялися медики. На той момент хлопці перебували у крижаній воді понад пів години. «Це було критичне переохолодження із зупинкою серцевої діяльності. Реанімаційні заходи проводили в

Після пригоди, що ледь не вартувала життя, діти запевняють: «На лід – ані ногою».

однієї дитини три години безперервно, в іншій – чотири. Випадок унікальний для лікарні, змогли – і слава Богу», – прокоментував Суспільному лікар Нововолинської міської лікарні Андрій Гідзінський. Одна з медсестер розповіла, що безперестанку гріли розчини, набирали в рукавички й пляшки гарячу воду, гріли постіль, адже температура тіла в хлопців була близько 22 градусів!

Мама врятованих дітей працює в цій же лікарні санітаркою. Того злощасного дня вона була на зміні, а

наглядати за синами доручила старшій доньці. Уже після найстрашніших годин вона розказувала, що кожної хвилини сподівалася на диво й вірила у медиків: «Дякую, що вони не опустили рук, що до кінця боролися за життя моїх синів!».

Брати досі перебувають у лікарні, але їхній стан уже стабільний. Хлопчикам не казали, що їхній друг загинув. Рятувальники Юрій Бричук та Ігор Сарай, яких теж госпіталізували через переохолодження, уже в строю. ■

Примхи небесної канцелярії**Новий рік знову найтепліший на Волині!**

І це вдруге поспіль (після 2022-го) за всі 132 роки спостережень за погодою на території нашої області

Петро КРАВЧУК,
автор «Книги рекордів Волині»
та «Книги рекордів природи»

1 січня рекордну температуру повітря у сонячний день – 15,2 градуса тепла! – зареєструвала Любешівська метеостанція. Нагадаю, що ще 19 грудня у селищі було 19 градусів морозу, лежав майже 40-сантиметровий шар снігу. Але він перед Новим роком розтанув, і на нашій клумбі зацвіли весняні первоцвіти – сині примулки. До речі, цвітуть вони й досі, бо спаслися від морозу під товстим шаром снігу.

У Луцьку метеорологи у перший день нового року зафіксували нижчу температуру – 14 градусів тепла. Однак вона є рекордною цього числа для обласного центру. Теплою була погода у Луцьку і напередодні Нового року: 31 грудня 2022-го зафіксовано 9,3 градуса вище нуля (попередній рекорд – 6,5 градуса – був у 2021 році). Радувала теплом погода і в наступні дні: 2 січня в Луцьку синоптики фіксували 12,3 градуса тепла (1984 рік – 6,1), а 3-го – 9,6 (1984 – 9,2 градуса тепла).

У Любешові 2 січня було 10,9 градуса вище нуля, а 3-го – 10.

Отже, відразу чотири рекордно теплі дні посеред зими! Таке в природі буває досить рідко. Екстремально високі температури 1 та 2 січня 2023 року фіксувалися і в інших регіонах України. За даними метеостанції Центральної геофізичної обсерваторії імені Бориса Срезневського (Київ), погода в нашій країні у ті дні відповідала... середині квітня!

Така ж погода була майже по всій Європі. Історичні дані свідчать, що інтенсивна хвиля тепла у січні спостерігається вперше за останні 100–150 років.

Метеорологічні спостереження свідчать, що на Волині в середньому кожного п'ятого року 1 січня спостерігається плюсова температура, у

половині років температура повітря не опускається нижче 5 градусів морозу і лише раз у 10 років мороз перевищує 20 градусів. Нерідко новорічне свято зустрічають без снігу і навіть у дощ, як це було напередодні 2004-го. Та, прокинувшись, волиняни були приємно вражені тим, що випав сніг. За добу його намело більше 10 сантиметрів.

Погода в нашій країні у перші дні 2023-го відповідала... середині квітня!

А для тих читачів, які заскучили за морозом, нагадаю, що на Волині він особливо трищав у 1929 році: тоді у місті Володимирі 11 лютого було 38,9 градуса нижче нуля! Більших морозів на Волині ніколи не фіксувалося! Рекордним він був і в Луцьку – 33,6 градуса із позначкою мінус. Старожили розповідали, що в садках тоді вимерзли майже всі теплолюбиві фруктові дерева. У Любешові на той час ще не веліся метеорологічні спостереження. Рекордним зафіксованим морозом для нашого містечка є 37,2 градуса (12 січня 1950 року). Взагалі-то морози 30 градусів і нижче на Волині бувають дуже рідко. Починаючи з 1946 року, вони найчастіше реєструвалися на півночі області – у Любешові. Але і тут відмічалось лише 10 днів протягом п'яти (1950, 1954, 1963, 1970, 1987) років. Та ще жодного разу 30-градусний мороз на Волині не тримався цілодобово – вдень він неодмінно спадав. Востаннє фіксувався 8 січня 1987-го, тобто 36 років тому.

Однак, як відомо, морози бувають і ще більші. Найнижча температура пові-

Фото із сайту ukr.net.

Подарувавши теплу зиму, Бог допомагає Україні у війні з росією.

тря на Землі за всю історію метеорологічних спостережень – 89,2 градуса морозу! – була зареєстрована 21 липня 1983 року на радянській антарктичній станції «Восток». Найнижча температура повітря в Україні – мінус 41,9 градуса морозу – зафіксована в Луганську 8 січня 1935 року.

Мені ж довелося жити і працювати при 50-градусному морозі довгою полярною зимою 1967–1968 років. Тоді у радянській армії служив «на точці» біля заполярного Норильська. Хочу сказати, що такий екстремальний мороз на відкритому повітрі при відповідному спеціальному обмундируванні нетривалий час переноситься нормально. Ніхто з нас не хворів. Може тому, що були молоді та здорові. Але головною причиною, що у такий мороз стихає заметіль, вітру немає зовсім, а повітря стає дуже сухе, без вологи. Цікаво, що після демобілізації восени 1969 року деякий час мерзнув на рідній Любешівщині, потрапивши у наш вологий клімат. На моє переконання, звання до морозу проходить легше, ніж до сирого волинського клімату.

Смт Любешів. ■

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:

0967731037, 0668247160

■ **Фронтові історії**

Гільза за кілометр вчуває диверсантів і знає, коли буде ворожий «приліт»

Шість зим тому горохівчанин Олег Торчинюк зустрів Новий рік в окопах між Станицею Луганською і містом Щастя з побратимами 14-ї Окремої механізованої бригади. Він, волинський краєзнавець, військовий археолог, знаний у нашому краї пошуковець, член Всеукраїнської громадської організації «Закінчимо війну», ще й колишній дільничний інспектор міліції Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, капітан міліції, тоді став атовцем у свої 53 роки. На запитання «Чому?» сам собі відповів: «Бо так треба!»

Фото з домашнього архіву родини ТОРЧИНЮКІВ.

Горохівчанин Олег Торчинюк і фронтова собака Гільза на бойовому посту. Про побратимів панові Олегу (ліворуч) нагадує фото.

найближчого бліндажа, щоб затаїтися в найдальшому кутку, рота миттю наслідувала Гільзу. Бо знали: Гільза чула ворожий «приліт»! І поводилася звично, коли чула «відповідь» своїх.

А ще вона сама взяла на себе обов'язок супроводжувати своїх господарів, коли ті змінювалися на блокпостах. Водночас не забувала по годинах годувати своє чимале потомство, яке невдовзі швидко «розібрали» добрі «сусіди».

«**Відколи почалася російсько-українська війна, улюбленцем дорослих і дітей є помічник чернігівських піротехніків Патрон – пес-винохувач вибухівки, талісман Служби України з надзвичайних ситуацій. А на війні такого свого улюбленця чи й двох має кожен взвод.**»

– Схоже, собаки теж швидко звикають до військового уставу, – усміхається Олег Ульянович, пригадуючи свою симпатичну бойову подружку Гільзу.

ОНУКУ ХРЕСТИЛИ ПІД ВИТТЯ СИРЕН ПОВІТРЯНОЇ ТРИВОГИ

Коли 24 лютого 2022 року росія розпочала проти України повномасштабну війну, наступного дня Олег Торчинюк і Руслан Майко були одними з перших у черзі до військкомату.

Воювати обох не взяли за станом здоров'я, тож записалися в загін тероборони. Олега дружина Леся і їхня донька, Русланова дружина Людмила і цього разу не перечили своїм захисникам у цьому рішенні. Знають же, що марно. А на кордоні з білорусами тим часом пильнує вогорів син Олега й Лесі Торчинюків – 35-річний Олександр.

До слова, це подружжя втішається чотирма внуками. Наймолодшим Людмилиним і Руслановим Максимкові – три роки, Вікторії – в лютому 2023 року виповниться рік. Дівчинка народилася 10 лютого, була охрещена 24 лютого під виття сирени повітряної тривоги. Маленьку назвали на честь Перемоги. Невдовзі вона теж полюбить теплу історію від своїх найрідніших дідуся й татуса про фронтову собаку Гільзу. І запам'ятає її гарною казкою, щасливим закінченням у якій буде Вікторія, Мир, Україна! ■

двері приміщення. Перед ними оберігала своє найдорожче – шестеро кумедних новонароджених цуценят.

«НАШ СОБАКА – НАЙРОЗУМНІШИЙ!»

Гільза не дозволяла підходити до себе дві доби. Мостилася біля бліндажних димарів, щоб грітися в 30-градусний мороз, пильнувала, щоб не потрапити під гарячу руку котрогось із незнайомців, який міг недолюбувати собак (є й такі).

– Гільзо, мусимо ж ми якось ужитися, миритися, воювати, правда ж? – спробував заговорити до недовірливого створіння пан Олег. І вона зрозуміла й погодилася. Навіть дозволила себе тримати ще одному добрякові у військовій формі – Сашкові з краснономним позивним Рембо, доки Олег зістригав скуйовджену шерсть.

...Скільки їх, чотирилапих друзів, які живуть із солдатами під «Градами» на лінії вогню, ніхто ніколи не рахує. Відколи почалася російсько-українська війна, улюбленцем дорослих і дітей є помічник чернігівських піротехніків Патрон – пес-винохувач вибухівки, талісман Служби України з над-

звичайних ситуацій. А на війні такого свого улюбленця чи й двох має кожен взвод. Принаймні так було в батальйоні, у складі якого відвідували територіальну цілісність України герої цієї публікації Олег Торчинюк і Руслан Майко.

«І в кожній роті вам скажуть: «Наш собака – найрозумніший!» – стикалися з таким не раз, бачили на власні очі, коли між обстрілами доводилося перетинатися з побратимами із сусідніх окопів», – запевняють наші співрозмовники.

«ВОНА ПЕРША У БЛІНДАЖ, А МИ – ЗА НЕЮ»

Гільза, як і вся її собача братія, прибилася в окопи з якогось розбомбленого села. Дарма, що у новому місці постійно земля ходила ходором від розривів снарядів, зате тут її не кривдили й годували. Більше того: їй вірили. Якимсь дивом маленька Гільза, дуже схожа на породисту болонку, не лише «розказувала» іншими тембрами гавкоту про наближення зайців чи кіз, а й «серйознішала» до люті, вчуваючи за кілометр диверсантів. І не лише їх.

Коли той пелехатий клубок зривався з місця, притискав вуха й мчав до

РЕКЛАМА

Вдала зима ПРОПОНУЄМО ПРИЗИ НА СУМУ 355 000 ГРИВЕНЬ!

Шановні читачі! Ми підготували для Вас спеціальну пропозицію! Відгадуйте й отримуйте коштовні подарунки!

Якомога швидше зателефонуйте за безкоштовним номером 0-800-21-45-37 та назвіть правильну відповідь на конкурсне запитання!

1

За відповідь отримайте фотоапарат Fujifilm

Вартість – 4 000 грн

2

За відповідь отримайте планшет Acer

Вартість – 4 500 грн

3

За відповідь отримайте смартфон LG

Вартість – 5 000 грн

4

За відповідь отримайте телевізор Mystery

Вартість – 7 500 грн

Відгадали? Телефонуйте швидше! 0-800-21-45-37

Дзвінки БЕЗКОШТОВНІ зі стаціонарних і мобільних телефонів у межах України (понеділок – субота з 9:00 до 19:00)

КОД УЧАСТІ: 263595

*Матеріал на увазі маркетингова акція. Маркетингова акція проводиться з 19.12.2022 р. по 26.12.2023 р. на всій території України, крім тимчасово окупованих територій. Результат маркетингової акції буде визначено 26.12.2023 р. в м. Києві. Детально про умови маркетингової акції та місце її проведення Ви дізнаєтесь з окремого листа. Призовий фонд маркетингової акції становить 355 000 гривень. Конкурсний фонд розподіляється між переможцями конкурсу в розумній частині 78 Цивільного кодексу України. Відповідь на запитання є реєстрацією участі в маркетинговій акції. Відповідаючи, клієнт дає згоду на подальше використання комп'ютерних та персональних даних, отримання клієнтом товарного подарунка, а також на передачу його персональних даних, отримання клієнтом товарного подарунка, а також на передачу його персональних даних, отримання клієнтом товарного подарунка, а також на передачу його персональних даних, отримання клієнтом товарного подарунка. *З умови заповнення товарів з каталогу (вартість послуги згідно з тарифами ПАТ «Укртелеком»). ПІЛІКИ ДЛЯ ПОВНЮЛІТНХ. **З умови заповнення товарів з каталогу. © ТОВ «Мультишанс», а/с №32, м. Київ, 03300, 2023 р. 5A_UJZ_CS_VOLYN_11012023

Вітаємо!

12 січня святкує 50 років хороша людина житель села Охлопів **Василь Андрійович КАЛАХАН.**

Бажаємо в день народження радіти

Усьому, що оточує тебе, І рік за роком тільки молодіти, Від негативу берегти себе. Нехай можливим стане неможливе,

Над труднощами будь на висоті. І щось приємне дуже і важливе Хай неодмінно станеться в житті. У цей святковий день Прийми найкращі побажання Міцного здоров'я з роси і води, Бадьорість і радість хай будуть завжди. Ми посилаєм ці вдячні слова, А Бог хай дарує многі літа! **З любов'ю та повагою сусіди і рідні.**

■ **Усміхніться!**

- Щось твого друга давно не видно. Ви ж були з ним нерозлийвода.
- Зла відьма зачарувала його і тримає в ув'язненні.
- Тобто?
- Одружився він минулого місяця.

Виділяти гроші на боротьбу з корупцією — це те саме, що виділяти горілку на боротьбу з пияцтвом.

Знай наших!

Переселенець із Волновахи взяв у луцькому супермаркеті відпустку й поїхав на Чемпіонат Європи по золоту

Про іменитого спортсмена-гирьовика Євгена Нескреби наше видання вперше написало у серпні. Тоді він розповів, як змушений був із сім'єю евакуюватися в наш край, що росіяни знищили його будинок із усіма нагородами і як змінив фах тренера на роботу охоронця в супермаркеті. Розказав і про мрію – потрапити на європейський турнір

Оксана КОВАЛЕНКО

«МАЮ МОЖЛИВІСТЬ І СИЛИ ТРЕНУВАТИСЯ ТІЛЬКИ У ВИХІДНІ»

Ми зустрічаємося в кав'ярні: пан Євген розкладає медалі, грамоти, відзнаки – їх стільки, що вільного місця на столику не залишається. Частину він здобув на відкритому Чемпіонаті Європи з гирьового спорту, участь у якому взяло півтори сотні учасників із 16 країн світу! Змагання тривали з 8 по 11 грудня, й українські гирьовики здобули для держави 2-ге командне місце, випередивши польських. Попереду були тільки італійці. Євген Нескреба виборов дві нагороди: золото за те, що найкраще піднімав 24-кілограмову гиру упродовж години, та бронзу за двоборство (поштовх і ривок). Крім того, працював і суддею. Змагання транслювали на весь світ і, певно, ніхто з глядачів, які дивилися, як український спортсмен піднімається на п'єдестал пошани (окрім родини), й не думав, що за кілька днів він одягне форму охоронця у чергову зміну («4 через 4»). Мало хто з них знає й про те, що понад 600 його нагород (і навіть гирька зі змі-

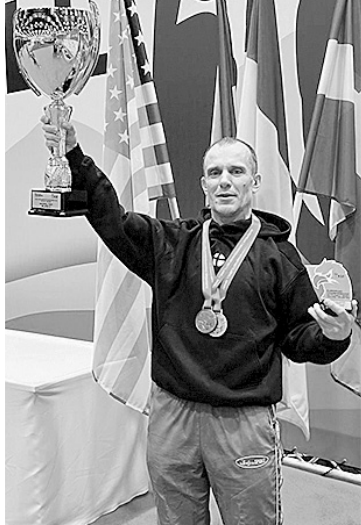

Фото з архіву Євгена НЕСКРЕБИ.

Щоб займатися улюбленою справою, як до війни, Євген мусить працювати охоронцем.

людини, яка вміє «брати висоту» не тільки в спорті: «На той рівень тренувань в задоволенні цим досягненням. Важливо хоч би два тренування на тиждень мати, а в мене виходить одне на вісім днів. Замало. Маю можливість і сили тренуватися тільки у вихідні, бо працюю з майже 7-ї ранку до 22-ї години. Один час трішки займався в спортклубі (4 заняття коштують 250 гривень), але то вимикають

ймаюся з двома «двадцять четвірками» вдома (гирі по 24 кг). Одна кімната в квартирі, яку орендуємо, має декілька три на чотири квадрати, то вона у мене як мініспортзал. Не вистачає, звичайно, штанги. Для такого рівня змагань все-таки потрібно ходити в спеціальний заклад...

Цікавлюся, як гирьовик оцінює 2-ге місце української збірної на цьому Чемпіонаті. Все-таки у нас війна й, попри тисячі перешкод, 17 спортсменів зуміли зібратися й представили свою державу. Євген каже, що саме росіяни завадили нашим стати найсильнішими: «Якби в нас не війна, було би більше професіоналів, а не аматорів. Багато хто воює. Були такі, що не змогли виїхати, бо до 60 років не можна виїздити за кордон. Нам не вистачило хоча б одного учасника для перемоги. Польща представила набагато більше людей».

світло, то трохи розім'явся, поштовхи зробив – повітряна тривога, й нас випроводили. Дуже це заважає. Чекаєш-чекаєш годинами – вже й натхнення немає. А ще ж стараюся не їсти перед тренуваннями. Тому спортзал покинув і за-

«КОЛИ ОГолошуюТЬ: «ЄВГЕН НЕСКРЕБА, ВОЛИНЬСЬКА ОБЛАСТЬ» – ВСЛУХАЮСЯ»

Поїздка Євгена Нескреби на ті змагання могла й не відбутися. Він зауважує, що не просто «війняти» із сімейного бюджету півтисячі євро на змагання, якщо маєш зарплатню охоронця. Каже, змушений був шукати спонсора, й, коли вже втратив надію, відгукнулася представники церкви «Голгофа», що в Луцьку, зокрема пастор Андрій Савич. (Із релігійною громадою сім'я Нескреб познайомилася завдяки акціям для вимушено евакуйованих осіб). Євген кидає погляд на нелегко здобуті нагороди й каже: «Пошастило, що я знайшов цих людей, бо важко, коли немає свого кутка, нічого нема. Запитав, чи не зможуть допомогти мені, то Андрій спочатку здивувався, чи справді я маю такі нагороди. Тому

дуже-дуже вдячний за таку можливість, за цей шанс. Якби не вони, нічого б не було».

Чи знають колеги й начальство луцького супермаркету, хто з ними працює? Євген сміється й каже, що спочатку не йняли віри тому, що за порядком у них стежить багаторазовий чемпіон-гирьовик. Але стали цікавитися, оцінили фотографії, й навіть деякі дивилися пряму трансляцію змагань. Керівництво ж справно дає відпустку, яка Євгену належить за законом. Тож цього разу спортсмен-охоронець поєднав 4 зароблених вихідних зі стількома ж днями відпустки й гайнув на Чемпіонат Європи в Республіку Польща. Він не приховує, де працює, й зовсім не соромиться нового фаху: «Це теж робота. Я ні в кого нічого не відбираю. Поки що так».

За цей час спортсмен не раз представляв Волинь на українських змаганнях із гирьового спорту. Нещодавно завоював аж три перші місця у різних номінаціях на Кубку федерації гирьового спорту України, який присвятили ЗСУ. На цьому турнірі він виконав норматив майстра спорту міжнародного класу вже щодо 4-ї федерації. Його навіть запросили виступати від імені місцевих вугільників. Іменитий спортсмен розповідає, як почувається на змаганнях, коли повідомляють, що він представляє не Донецьчину, як це тривало понад десятиліття: «Коли чую: «Євген Нескреба, Волинська область» – вслухаюся. Ще незвично». Він укотре усміхається, а тоді додає, що його донька Тетяна, студентка донецького вишу, теж спортсменка, переживає схожі емоції, бо на змаганнях захищає честь Кіровоградщини, на території якої переїхав її університет. Нещодавно у Львові Тетяна Нескреба завоювала срібло й бронзу.

Ми говоримо про минуле й майбутнє. Зі свіжого з Волновахи Євген Нескреба розказує, що вдома невідомі демонтували ковані ворота з його подвір'я. У його очах немає того болю й розпачу, який з'являвся під час нашої розмови ще в серпні. Він навчився з тим жити. З більшою охотою розповідає, який поміст із ДСП зробив собі вдома для тренувань, як усе ще шукає гирі, щоб тримати належну форму, як у Польщі зустрів свою вихованку зі спортивної школи (тепер вона завойовує нагороди для Литви). Усі «як» Євгена Нескреби – про те, що треба й важливо ще дуже багато чого встигнути – і для захисту честі України на міжнародному рівні, і задля себе. ■

«Одна кімната в квартирі, яку орендуємо, у мене як мініспортзал.»

рого золота) залишилися під руїнами рідного дому у Волновасі...

Запитую в Євгена Нескреби, як йому далися перші нагороди у час, коли стільки цінного полетіло шкереберть, а він мусив із тим жити? Євген відповідає з усмішкою

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділенні ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається у Луцьку будинок із усіма зручностями. Є усі господарські споруди, 10 соток землі. Ціна договірна. Тел. 050 98 92 378.
- Здається в оренду у Луцьку на просп. Соборності 2-кімнатна квартира. Перший поверх, косметичний ремонт. Вартість — 7500 грн + комунальні послуги. Тел. 066 61 64 716.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю вітчизняний фрезерний культиватор (бажано пальчиковий або запчастини до нього). Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Куплю редуктори, інші запчастини до картоплетехніки. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

РІЗНЕ

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикети, дрва, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам торфобрикети, дрва рубані (твердої породи), цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрва рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат».

Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

- Продам молоду дійну корову (терміново). Тел. 068 51 43 490.
- Продам сіно в тюках. Тел. 093 81 10 853.
- Продам корову в Ківерцівському районі. Можна на вибір. Тел. 099 39 49 470.
- Куплю свині домашні, корови, бики, коні. Тел. 098 64 01 110.

ПОСЛУГИ

- Надаю послуги з регулювання, ремонту, заміни фурнітури та ущільнювачів металопластикових вікон та дверей (профілактика, огляд) у Луцьку та приміських районах. Тел. 099 03 17 380.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Савка Тарас Леонідович, вважати недійсним.
- Загублене свідоцтво про право власності на майновий пай серії ВЛ, № 290402, видане Боратинською сільською радою 13.12.2021 р. на ім'я Береза Сергій Михайлович, вважати недійсним.
- Загублений диплом, виданий Волинським державним університетом імені Лесі Українки (спеціальність «Геодезія, картографія та землеустрій») на ім'я Цап Віталій Петрович, вважати недійсним.

Цікавий співрозмовник**«У квітні має статися щось, що кардинально змінить хід війни в Україні»**

Закінчення. Початок на с. 1

– Над якими містами навісла найбільша небезпека?

– Зараз на порядку денному постійно буде Київ. Наступ на столицю можливий, та окупанти її все одно не візьмуть. Однак нам легше від цього не буде. Обстріли триватимуть. Але тишить те, що Сили оборони України зупинять окупантів, якщо ті намагатимуться пройти далі. Складна ситуація зберігатиметься близько місяця.

– Чи може Київ перетворитися на Маріуполь, Бучу?

– Ні-ні, цього не буде. У Києві буде система захисту. Тому ми з усім упораємося.

– Тобто ми отримаємо ще якусь допомогу для боротьби з російською агресією?

– Вже наприкінці цього місяця буде великий пакет допомоги, але щось глобальне ми почнемо отримувати з лютого – те, чого очікують військові та вся країна.

– Можете спрогнозувати, коли закінчиться війна?

– Починаючи з березня, нас рухатимуть до заморожування війни. Росію та Україну садитимуть за стіл переговорів у добровільно-примусовому порядку. Я думаю, що путін та Зеленський можуть особисто зустрітись, але реакція суспільства буде неоднозначною.

Думаю, все стане зрозумілим у квітні. Наприкінці цього місяця має щось статися, що кардинально змінить хід війни та взагалі політику країн, які у ній беруть участь. Я не можу наразі зрозуміти, що це, але карти постійно показують те саме.

Загалом хочу сказати, що у війні переможе Україна. Але росія точно щось після себе залишить.

– Яким цей рік загалом буде для України?

– Складний рік. Тут стоїть навіть не тема війни, а еконо-

Фото – instagram.com/extrasens_ludmila_khomutovska.

Людмила ХОМУТОВСЬКА: «У війні переможе Україна. Але росія точно щось після себе залишить».

мічна ситуація в країні. Усі побачать, що в нас усе перестало працювати, лишилися хіба поодинокі бізнеси. Можливий і глобальний політичний конфлікт у країні. До осені він тільки наростатиме. Я не думаю, що це буде ще один Майдан. Це швидко закінчиться, буде якась зміна.

« Я думаю, що путін та Зеленський можуть особисто зустрітись, але реакція суспільства буде неоднозначною. »**– Зараз багато екстрасенсів, астрологів, мольфарів кажуть про те, що існує загроза життю Володимира Зеленського. Чи погоджується ви з їхньою думкою?**

– Так, у квітні можливо. Безпосередньо його намагатися вбити не будуть, але є загроза для нього в дорозі, при пересуванні.

– Як гадаєте, чи піде Зеленський на другий президентський термін у 2024 році?

– Як на мене, йому не треба йти на другий термін, і він

це розуміє. Але Зеленський прийшов не один, а зі своєю командою, й саме вона вимагає від нього знову займати крісло глави держави.

Якщо він зараз піде, ним захоплюватимуться всі покоління. Якщо ж залишиться, то це не дуже добре для нього. Тоді розпочнуться розбірки, чому була розв'язана війна, проблеми влади та народу. Та й сам Зеленський дуже зміниться.

– А хто може посісти президентське крісло, крім Зеленського? Олексій Арестович? Валерій Залужний?

– Я не думаю, що це буде Арестович. Він братиме участь у президентських перегонах, але не переможе. Залужний може стати президентом, але для мене велике питання, чи піде він взагалі у політику. Нині він не дуже хоче, але його активно туди ведуть.

Я знаю, що президентом буде чоловік середнього віку. Але оскільки країна проходить складний період відродження, щось у нього не залагодиться, й він погано піде. На його місце згодом прийде жінка. Але це не Юлія Тимошенко. ■

До сліз**Усе воно крутилося навколо Вас – як навколо Сонця**

Фото з фейсбук-сторінки Наталки МУРАХЕВИЧ.

«Ви любили життя і людей...»**Завжди буду писати про це 6 січня... 100 років тому в цей вечір народилась моя бабця Туня... То буде моє десь Різдво без Вас, баб...****Наталка МУРАХЕВИЧ**

Нещадний відлік часу збільшує кількість років БЕЗ. Ваша хата взимку стоїть порожня із заплющеними очима вікон.

А я звикла, що там світиться. Що можна постукатися – і мені відчинять. І я зігріюся коло теплої грубки...

Ви народилися у Святвечір далекого 1923, не давши своїй матері і скуштувати святкової вечері.

Прабаба Ганна встигла лиш зготувати її та всадити в піч бляхи з пирогами...

« Якби в мене спитали про те слово, яким би визначила Вас, – одне-єдине – я би відповіла: «Любов». »

Вас нарекли Анастасією, а називали Тунею. І я, «Туніна внука», чомусь здивувалася, дізнавшись, що те наймення – скорочене від Настуні...

У тих, хто народжується на Різдво, кажуть, важка доля. Нелегка ж, баб? Війна. Повоєння. І ще скільки всього випало на Ваших 90 – змін, зламів, випробувань...

...Бо й так, не поле перейти.

Якби в мене спитали про те слово, яким би визначила Вас, – одне-єдине – я би відповіла: «Любов».

Ви любили життя і людей.

І в своїй якійсь справжній життєвській мудрості – ніколи нікого не судили.

У важкі часи – ділилися з голодними останньою картоплиною, а в часи щедри – щедро приймали гостей.

Різдвяний стіл – завжди багатий, бо ж Ви – господиня: «Їж, дитино, бо настає потім такий час, що і захочеш – а не зможеш, а тут же є чого з'їсти...»

Тепла історія**«Ти не тільки виріс, а й твоє серце стало більшим...»**

Коли дитини виповнюється шість або сім років і ви помічаєте її перші сумніви щодо Санти (Святого Миколая, Діда Мороза), це означає, що вона готова. Так було і з моїм старшим сином. Я пішла з ним у кафе і, зробивши замовлення, сказала: «Ти точно сильно виріс цього року. І не тільки став вищим, я бачу, що і твоє серце також стало більшим. І ти вже достатньо виріс, аби бути Сантою самому»

Леслі РАШ, вчителька з Техасу (США)

Я сказала, що він, напевне, помітив: більшість Сант (Святок Миколаїв чи Дідів Морозів), яких він зустрічав, – це переодягнені в костюм люди. Та й дехто з його друзів уже говорив, що такого чарівника взагалі не існує. Так думають багато дітей, тому що вони ще не готові бути Сантою. Але чи готовий ти? Місія полягає в тому, щоб

таємно з'ясувати, що потрібно тій чи іншій людині, наприклад сусідів, а потім забезпечити її цим, загорнути в подарункову упаковку і доставити. І ніколи не розкривати, хто це зробив. Бути Сантою – це не отримання схвалення, а бажання зробити цей світ добрішим».

Мій старший син так обрав «тютюку Відьму», яка живе на розі. Жінка дійсно вселяла страх: навколо її будинку стояв паркан, і вона ніколи не дозволяла дітям заходити туди грати в м'яч чи фрізбі. Вона кричала, щоб діти грали тихіше чи забиралися геть.

Дорогою до школи син помітив, що кожного ранку вона виходила на ганок босоніж по пошту – і вирішив, що їй потрібні капці. Тож він повинен був стати шпигуном, ховатися в кущах, щоб зрозуміти приблизний розмір її ніг.

Коли ми придбали їй теплі капці, син загорнув їх, поклав у коробку, а зверху – листівку з підписом: «Веселого Різдва від Санти!». Напередодні свята він пішов до неї додому і заховав подарунок біля дверей.

Наступного ранку ми спостерігали, як жінка виходить на ганок, забирає свій пакунок і

« Ніхто ніколи не повинен знати, що він зробив, інакше він не був би Сантою. »

прямує до будинку. Мій син був не-ймовірно схвилюваний, коли побачив, що сталося далі...

А наступного ранку ми помітили, як «тютюка Відьма» забирала пошту в теплих капцях. Син відчував ейфорію. Мені довелося нагадати йому, що ніхто ніколи не повинен знати, що він зробив, інакше він не був би Сантою.

Протягом наступних кількох років мій хлопчик обирав багатьох людей для подарунків і завжди мав для них унікальні, персоналізовані презенти.

Одного року він ретельно почистив велосипед, змінив сидло і подарував його доньці нашого друга. Ці люди були дуже бідними. Ми запитали її тата, наскільки це буде доречно. Вираз обличчя дівчинки, коли вона побачила велосипед біля дому, не можна порівняти з радістю на обличчі мого сина.

Коли прийшов час розповісти цю таємницю молодшому синові, старший захотів сам із ним поговорити. Тепер вони обидва чудові дарувальники і ніколи не відчували, що комусь брехали. Адже їм відкрили секрет, як бути Сантою. ■

Фото із сайту ukr.net